

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 283/2024-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Marekom Tauberom, Hviezdoslavova 11, Spišská Nová Ves, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Svk/33/2023 z 27. septembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. januára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy súdom podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho správneho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia o zamietnutí jeho kasačnej sťažnosti. Zároveň navrhuje priznať mu primerané finančné zadost'učinenie 3 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na Krajskom súde v Prešove (ďalej aj „správny súd“) správnu žalobu proti inému zásahu orgánu verejnej správy, ktorou sa domáhal zrušenia pridelenia veci vedenej pod sp. zn. 20C/52/2021 sudcovi Okresného súdu Prešov [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sudca“). Nezákonnosť rozvrhu práce okresného súdu videl v tom, že sudca sa nenachádza v tabuľke obsahujúcej údaje potrebné na riadne pridelovanie vecí náhodným výberom pomocou aplikácie, pričom táto tabuľka sa vedie ako príloha rozvrhu práce. Krajský súd uznesením č. k. 6Sa/24/2022-96 z 25. apríla 2023 konanie zastavil a rozhodol, že po právoplatnosti tohto uznesenia postúpi vec Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“).

3. Nesprávnosť právneho posúdenia rozvrhu práce ako vnútorného aktu riadenia súdu, ktorého adresátom sú len osoby podieľajúce sa na zabezpečovaní výkonu, odôvodňoval sťažovateľ jeho verejnou prístupnosťou, čo znamená, že jeho adresátmi sú aj fyzické osoby, právnické osoby a verejnosť. Rozporoval aj záver správneho súdu, že okresný súd v danej veci nevystupoval ako orgán verejnej správy, vrátane samotného postúpenia veci ministerstvu, ktorý nie je orgánom ochrany práva. Najvyšší správny súd, vyhodnocujúc rozvrh práce ako akt riadenia organizácie práce súdu vydávaný predsedom súdu, ktorý nie je možné stotožňovať s výkonom verejnej moci a ani stotožňovať postavenie okresného súdu ako orgánu štátnej správy podľa § 4 písm. a) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), kasačnú sťažnosť ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením zamietol ako nedôvodnú podľa § 461 SSP.

II. Argumentácia sťažovateľa

4. Z obsahu ústavnej sťažnosti možno vyvodiť presvedčenie sťažovateľa, že zastavením konania a postúpením veci ministerstvu krajský súd porušil práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. V danom prípade mal krajský súd rozhodnúť, či pridelenie sudcu je v súlade s čl. 48 ods. 1 ústavy a s § 51 ods. 1 a 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), keďže ministerstvo nemá oprávnenie zrušiť pridelenie veci nezákonnému sudcovi.

5. Sťažovateľ na účel preukázania, že pridelenie sudcu v konaní pred okresným súdom sa dotýka jeho základných práv a slobôd, argumentuje takto:

a) poukazujúc na bod 18 odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorom sám najvyšší správny súd deklaruje, že účelom zverejnenia rozvrhu práce je realizácia ústavného práva účastníkov konania na zákonného sudcu a zabezpečenie pridelenia veci náhodným výberom;

b) poukazujúc na judikatúru ústavného súdu (III. ÚS 287/2020 a odlišné stanovisko vo veci III. ÚS 452/2021), z ktorej vyvodzuje, že pridelenie veci vykonáva súdny funkcionár, zamestnanec v štátnej službe (nie sudca) podľa § 51 zákona o súdoch, nie podľa § 50 tohto zákona;

c) polemizujúc s bodom 18 odôvodnenia napadnutého uznesenia, vytýka najvyššiemu správne súdu, že poukázal len na rozvrh práce ako vnútorný akt súdu, ktorý zabezpečuje výkon súdnictva, ale nie na spôsob pridelenia veci podľa rozvrhu práce, ktorý jediný pridelenie sudcom veci na všeobecnom súde, a nie rozvrh práce;

d) polemizujúc s bodom 20 odôvodnenia napadnutého uznesenia, tvrdí, že námietku zaujatosti proti sudcovi v súlade s § 49 ods. 1 zákona o súdoch podal a táto bola vybavená krajským súdom v zmysle § 53 ods. 3 Civilného sporového poriadku [(ďalej len „CSP“); keďže sa týkala procesného postupu v konaní vrátane pridelenia veci). Sťažovateľ preto rozporuje tvrdenie súdu obsiahnuté v bode 20, keďže ani v rámci odvolacích dôvodov [§ 365 ods. 1 písm. c) CSP neobsahuje slovné spojenie „zákonný sudca“] nemá možnosť odvolať sa na konanie nezákonného súdu v odvolacom konaní;

e) poukazujúc na uznesenie najvyššieho správneho súdu sp. zn. 13SžNSS/1/2023 z 22. marca 2023 v identickej veci (o postúpení veci krajskému súdu), tvrdí, že napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu je s ním v rozpore.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že o skutkovo a právne totožnej veci inej sťažovateľky ( ), ktorej konateľom je sťažovateľ a ktorej podstata sa (rovnako ako v prípade sťažovateľa) týkala nesúhlasu s právnym záverom o nedostatku právomoci správneho súdu preskúmať pridelenie veci vedenej na okresnom súde nezákonnému sudcovi na základe nezákonného rozvrhu práce, ústavný súd už rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 168/2024-13 z 19. marca 2024 (právoplatne 22. apríla 2024) tak, že jej ústavnú sťažnosť smerujúcu proti uzneseniu najvyššieho správneho súdu sp. zn. 3Svk/18/2023 z 27. septembra 2023 ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

7. Z uznesenia ústavného súdu č. k. I. ÚS 168/2024-13 z 19. marca 2024 vyplýva záver o ústavnej udržateľnosti záveru správnych súdov o tom, že pridelenie veci sudcovi na základe rozvrhu práce nie je aktom či úkonom vydaným v oblasti verejnej správy, a teda ani iným zásahom orgánu verejnej správy, ktorého zákonnosť by mohol preskúmať (body 15 a 19). K týmto záverom dospel postupným čiastkovým vyhodnotením, že pridelenie sudcovi vykonané na základe rozvrhu práce nezodpovedá zákonným definičným znakom iného zásahu orgánu verejnej správy normovaného v § 3 ods. 1 písm. e) SSP (bod 13, 14). Ústavný súd v predmetnom náleze neopomenul ani sťažovateľkou nastolené sťažnostné námietky, s ktorými sa v bode 18 podrobne vysporiadal. Vyjadril sa aj k nepriliehavosti (neaplikovateľnosti) sťažovateľkou označených rozhodnutí ústavného súdu (III. ÚS 287/2020, sp. zn. III. ÚS 452/2021) a najvyššieho správneho súdu (sp. zn. 13SžNSS/1/2023) na jej právnu vec. Aj napriek určitej výhrade proti uzneseniu najvyššieho správneho súdu (bod 16) ústavný súd zhodnotil, že v správnom súdnom konaní bol správne identifikovaný neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky, ktorý bránil v meritórnom prieskume podanej správnej žaloby.

8. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania tejto ústavnej sťažnosti (obsahovo identickej s ústavnou sťažnosťou inej sťažovateľky), ktorá smeruje proti uzneseniu najvyššieho správneho súdu (obsahovo identické s už preskúmaným uznesením najvyššieho správneho súdu), konštatuje, že nemá žiaden skutkový či právny dôvod odchyliť sa od záverov vyslovených v uznesení ústavného súdu č. k. I. ÚS 168/2024-13 z 19. marca 2024 v jeho časti označenej ako III.1. Na ostatnú časť tohto uznesenia označeného III.2. (k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutým postupom najvyššieho správneho súdu) neodkazuje, keďže táto časť sa týkala námietky nedodržania náhodného výberu pri pridelení veci senátu najvyšším správnym súdom (obsiahnutá v doplnenej ústavnej sťažnosti v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 168/2024), ktorá však v tomto konaní uplatnená nebola.

9. Z uvedených dôvodov ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 2024

Miloš Maďar
predseda senátu